

ПРЕЗЕНТАЦІЯ НА ТЕМУ: “ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ ЗА ЧАСІВ КИЇВСЬКОЇ РУСИ”

Виконав:

Студент 1-го курсу

2-гої групи

Спеціальності 6505

Гусаковський В.А.

Київська Русь – перша феодальна монархічна за своєю суттю ранньосередньовічна держава на території теперішньої України, яка утворилася в 882 р. і розпалася на незалежні окремі князівства в першій чверті XII ст. – 1132 р. Російська та радянська історіографія стверджували, що Київську державу населяв етнос, з якого сформувалися три слов'янські гілки – росіяни, українці та білоруси. Варто лише зауважити, що і ті, й інші створили власну державність з руйнацією Київської Русі.

Історична традиція вважає творцями держави на Русі вікінгів (норманів). Саме вони суттєво вплинули на розвиток військових формувань місцевих племен. Варязькі війська склалися з професійних вояків, для яких військова справа була основною задачею. Очолював військо конунг (князь), до його дружини найчастіше входила рідня, друзі та інші обрані. Члени дружини приймали присягу на вірність князю та один одному. Подібні військові формування існували й у слов'ян, проте поєднання з північними традиціями непереможних скандинавських воїнів породило непереможну силу, за допомогою якої підкорювались нові землі та зміцнювалась країна.

you.

Військові сили Київської Русі складали дружина київського князя і загони місцевих феодалів, а також ополчення селян і ремісників, що проживали на тих чи інших феодалських володіннях. Військо поділялося на тисячі, сотні та десятки, а його чисельність могла сягати до 50

Дружинники серед наступального озброєння мали мечі (близько 1 м), шаблі, бойові сокири, списи, луки, а з оборонного озброєння – щити, шоломи, кольчуги. Все залежало від достатку вої

Військові сили Київської Русі-України склалися з піхоти та кінноти, що вийшла на перше місце лише у XII ст. Основу князівських збройних загонів складали дружинники-лицарі. Лицарство як характерне явище для середньовічної Європи поширилось і на територію сучасної України. Яскравим його зразком став князь Святослав – природжений воїн, що мав чудове відчуття тактики бою та стратегічних планів. Ось так описав його український літописець:

«Святослав був хоробрий, легкий на ходу як барс, у поході не возив з собою ні казанів, ні наметів, нарізував конину, яловичину або звірину тонкими шматками, смажив на вугіллі і так їв її, спав на повсті, підмостивши у голови сідло, і як ішов із ким воювати, то посилав перед себе своїх послів, щоб вони оповістили про те ворогів, кажучи: «Іду на ви». Вчинки і дії князя Святослава відповідали європейському кодексу лицарської гідності, основними засадами якого були: війна – це спосіб життя, готовність до самопожертви, цінування понад усе честі, рівності побратимів.

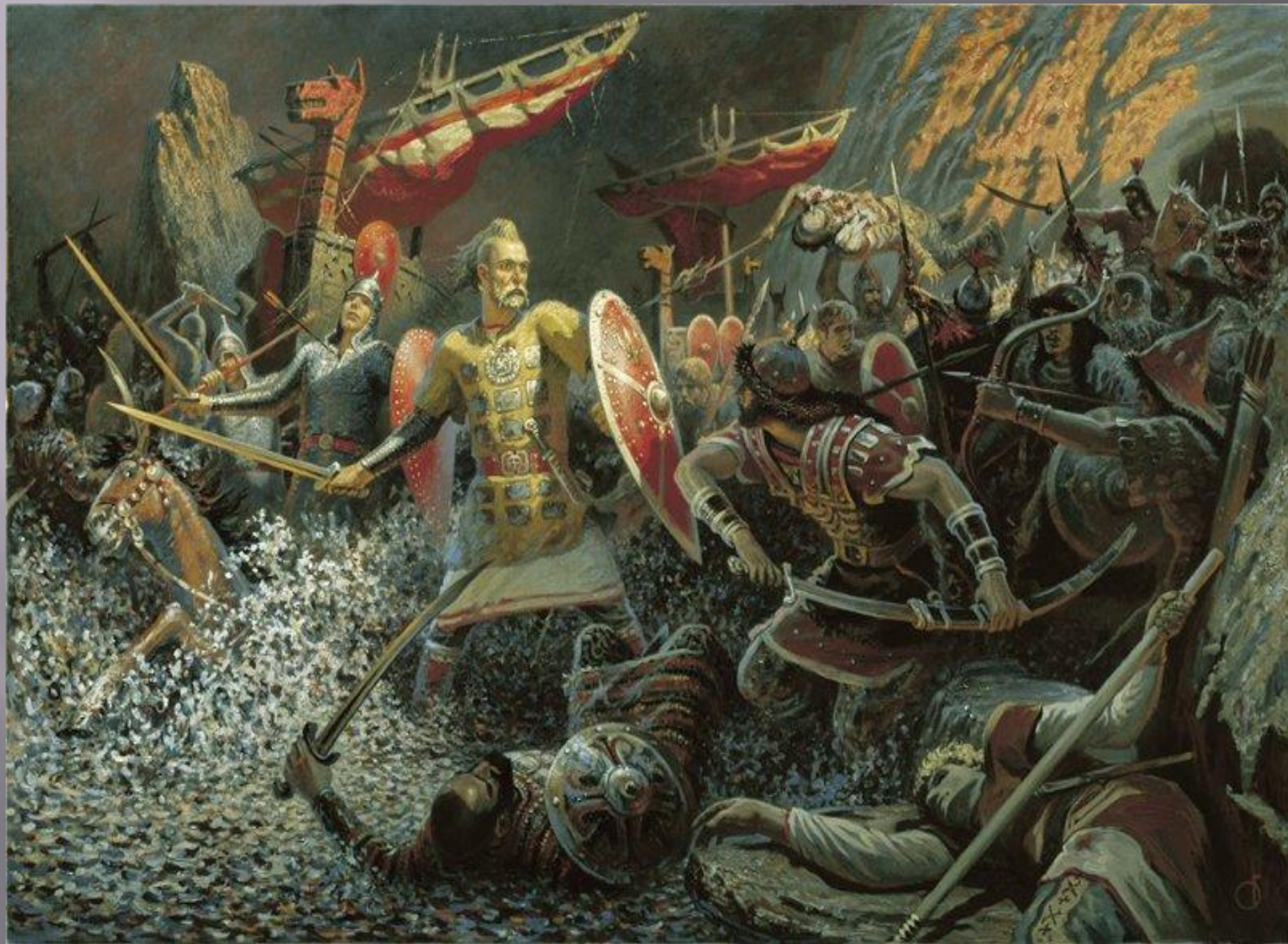
Яскравим свідченням такої безрозсудної хоробрості стала битва під болгарською фортецею Доростол у 971 р., де русичі протистояли візантійцям. Святослав звернувся до свого війська з палкою промовою: «Вже нам нікуди дітися, – волею чи неволею мусимо стати на них. Але не осоромимо руської землі, а ляжемо тут кістками. Бо мертвим нема сорому, а як відступимо, соромом укриємось. Не звертаймо, а станьмо кріпко: а як моя голова поляже, ви самі думайте про себе».

Як полководець Святослав зайняв одне з чільних місць в історії військового мистецтва. Заслуговує на увагу його оригінальний спосіб оголошення війни: «Хочу йти на ви». Цим він повідомляв про початок бойових дій, намагаючись зібрати все військо противника та нанести йому остаточного удару. Крім того, цей бойовий клич мав моральне значення – лякав супротивника сміливістю руського війська. Поруч з тим, Святослав завжди був непередбачуваним для ворога, маневрував та дивував своїми діями. Так у 967 р. у Болгарії він до останнього приховував свої задуми, щоб нанести рішучий удар.

Висновок

Така військова майстерність стала важливою на глобальному, загальноєвропейському рівні, адже Київська Русь виступала передовим східним форпостом у боротьбі з кочовими тюркомовними народами Степу, спочатку, печенігами, потім половцями, а згодом монголо-татарами. Ці військові протистояння на багато століть вписали долю України та її хоробрих воїнів до світової військової практики.

Дякую за увагу!